

EVITA LŪSE

Vīzija

pulks eņģeļu
ar perlamutra spārnēm
klusī švīkstot, lēni pārlaižas
pār pērļu krāsas mēness rāgiem bāliem.
sniegs tumšo debess jumtu izgaismo.
šiem pulkiem sekot vēlas dvēsele
līdzī mēnesim un baltai zemei laisties pāri...
kaut būtu man šie perlamutra spārnī!
tad pagaist viss.
un palieku es sniegā. viena.
ap mani vēsmo ziema, ziema

CEĻABIEDRS

(Jesaja 1:18)

sajutu Tavu pieskārienu
dienišķā ceļu klajumā:
mani grēki ir aplāti –
kā mežu tos ietini sniega maigumā
vairs nejūtu sevi šai baltumā
slīdu, kā redzot no malas
krēslo, un koki sačukstas
sniegpūkas līdinās klusi
viss tumšs. zari ap spuldzi tinas.
bet Tu man blakām, es zinu

**

ziemā es sūtu jums sniegu
lai izbālē nomāktība
jo Es esmu gaišuma Dievs

**

klusumā
pirms gaismas
pie manis vārdi nāk.
un tad
māj logā eņģelis
ar sārtu, apzeltītu spārnu.
tūlīt būs rīts.
un mirklis
dienā sabirzīs

**

stikla un kristāla pasaule
zila glazūra debesis
auksts, kausēts zelts
porcelāna lāses no jumta pil
viss nereāls un maigs
viss salā slēgts
bet tas ir
pavasara gaidu
laiks

**

steidzīgi
vējā šūpojas
pilnmēness lukuris
pienbaltos
vītola zaros
maigu pumpuru auklējums dus
zilganās mijkrēšļa dūnās
stāvu un lūkojos
dabas rūnās

**

mans prieks ir vērot dzīvi
no visām rūpēm tālu nost, tik brīvi
visapkārt pasaule
šī lielā tirgus kņada
nu kam man tas
es esmu mazliet apmulsusi
no burzmas malā atgājusi,
bet laimīga, ka nepiederu tai

APRĪLIS

vējš sajaucas maigi
smalkos, tumšbrūni zīdainos zarus
spožs, jauns mēness
noglāsta kokus
ik novakarus;
par koku kļūt
tobrīd tad vēlējos:
ar tumšbrūni zīdaiņiem zariem,
kur mēnesim pieglausties;
ar tumšbrūni zīdaiņiem zariem,
kur vējam spēlēties.
šis maigums ir īstāks
kā cilvēku dots
ne baudkārs
bet patiesi
mīlējošs

* *

taisni bail
cik tālu cilvēki
var viens no otra aiziet
tā domādami sevi
tuvāk Dievam esam

* *

jo vairāk pasaules lietu
aiziet no manis
ik dienas,
jo vairāk var ienākt
no Gara.
tik tukšumam
neļaut ielauzties.
ik dienas

* *

pilns klusums
klusums visapkārt man
ziedos pļavā
kamenes san

* *

pasargi Dievs,
no pasaules lāpītājiem
ar truliem nažiem
dvēseles graizītājiem
pasargi, Dievs,
no visa zinātājiem

***Pa īstam dziedāt - šalkojums ir cits.
Ap tukšumu, neko. Un Dievā. Vējš.
(Rainers Marija Rilke)***

Ps.34

ak, Kungs,
Tu esi kā putns
tik augstu,
bet man
glābties Tevī
ar spēku
Kungs, mieru
lai rastu, sniedzot
Tev plaukstu.
ak, Kungs,
Tu esi kā putns.
Tik augstu.
sirds gurdumu tavu
Dievs noglāsta
vēlreiz
ar spārnu
savu

VAKARDOMAS

uz Tevi runāju, es, Kungs, ar visu savu sirdi
es zinu, Dievs, Tu mani cauri caurēm dzirdi

es zinu, Tēvs, Tu mani vienmēr redzi
ar savu maigo roku novakarā sedzi

kad mani bērni saldā miegā dus
Tu sargi viņu elpas vilcienus

es Tevi mīlu tajā visā, ko Tu dari
un zinu, tikai Tu tā mani mīlēt vari

* *

mēnesnīcā
laiks ieritinās lēni
gliemežnīcā

* *

lietus lāmās
priežu skuju
hieroglifi

ANTI KVARIĀTS

laika un pieredzes slāņi
pārklāj ik tēlu.
viss plūst un mainās
kā migla
augusta pļavās vēlu

un bez laika patinas
nav nekas īsts

* *

rudenim raudeņu smarža
mēness kā šampinjons
mākoņos plaukst

PABLO NERUDAS MOTĪVS (SONETS XCII)

...kas būs tu
kas būs es
tur tālumā,
aiz pasaules ?

vai tad, kad tiksimies
pēc laiku plūdiem mēs
tu būs es?
un es - kas būs tev ?
vai mūsu dvēseles tāpat
pret otru viena staros?

kas būs tu ?
kas būs es ?
tai tālumā,
aiz pasaules ...